

For girls only!

Hetty van Aar

De G van Geluk

Standaard Uitgeverij

© 2013 Standaard Uitgeverij / WPG Uitgevers België nv,
Mechelsesteenweg 203, B-2018 Antwerpen en Hetty van Aar

www.standaarduitgeverij.be
info@standaarduitgeverij.be

Vertegenwoordiging in Nederland
Singel 262
1016 AC Amsterdam
Postbus 3879
1001 AR Amsterdam

Omslagontwerp: Linda Lemmen
Omslagillustratie: Cécile Hudrisier
Vormgeving binnenwerk: Aksentbvba.be

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of
openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch,
mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op welke wijze ook, zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 02 25034 7
D/2013/0034/166
NUR 283

Inhoud

Inleiding	5
Een koffertje geluk	7
Naar de sneeuw	23
Waar is Twinky?	51
Het briefje	59
Concerttickets	77
Het einde	97
Vriendschap is geluk	111
Plankenkoorts	131
Supriseparty	153
Mijn eerste doelpunt	171
Dag, lieve oma	187
Een knallend nieuwjaar	203

Inleiding

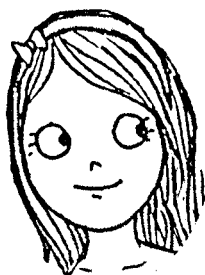
Dit is een boek over geluk. Want wat is er mooier dan geluk? Als ik terugdenk aan toen ik tien was, weet ik nog heel goed wat mijn grootste geluk was. Ik had een broertje van acht, maar ik wilde ook zo graag een zusje. Jaren moest ik wachten. Twee weken na mijn tiende verjaardag werd mijn zusje geboren. Ik was zo gelukkig dat ik telkens moest huilen als ik in haar wiegje keek. Mijn liefste wens was in vervulling gegaan.

En nu, heel veel jaren later, ben ik gelukkig met mijn man en kinderen. En ik kan intens gelukkig zijn met kleine dingen om me heen, zoals:

wakker worden met de zon door de gordijnen
de eerste sneeuwvlokken in de winter
de natuur die zo lekker ruikt na een regenbui
een rode paddenstoel met witte stippen
de kat die kopjes geeft
de glimlach van een onbekende op straat
gelakte teennagels in de zomer
een mooie schelp vinden op het strand
een liefdesliedje op de radio
de merel die op het dak een liedje voor me fluit
de wind in mijn haren
en zoveel meer...

Geluk is overal, je moet het alleen zien.
En ik wens jou dat je het ziet: veel geluk!

Hetty

Een koffertje geluk

'Was er echt niets bijzonders?
Tante Linda deed zo anders
dan anders.'

Eline

Eline was die vrijdagmiddag als eerste weg op school.

'Spreeken we nog af voor vanavond?' riep Yelien haar na.

'Ik ben er niet', riep Eline over haar schouder. 'Ik ben weg.' En weg was ze, dwars door het verkeer naar huis, waar papa al op haar wachtte.

'Moeten we meteen gaan?' schrok Eline. 'Ik kan me toch nog wel even omkleden?' Dat kon. Gelukkig maar, want ze gingen naar papa's jongere zus, Linda. Tante Linda was de lievelingstante van Eline. Ze was getrouwd met oom Bob. Kinderen hadden ze niet. Tante Linda grapte altijd tegen Eline: 'We hebben jou toch?'

En dat was ook wel een beetje zo. Eline had er zelfs een eigen kamer. Als ze de kans kreeg, ging ze

tijdens schoolvakanties graag een paar dagen bij tante Linda logeren. Linda kon dat makkelijk met haar werk combineren, want ze was ontwerpster van kinderkleding. Ze had een speciaal tekenprogramma op haar computer en een werkkamer vol stofjes en schetsen, waar Eline niet weg te krijgen was. Urenlang kon ze daar met haar tante doorbrengen, om een ontwerp te tekenen en van allerlei verschillende stofjes te voorzien. Samen overlegden ze dan waarom iets zo mooi was. Of waarom juist niet. Net als papa was tante Linda erg creatief en Eline hoopte dat ze een beetje van hun talent had meegekregen.

Heel even twijfelde Eline wat ze zou aandoen vandaag. Toen haalde ze vastbesloten haar blauw met geel genopte rokje uit de kast. Ze koos er een zonnig geel bloesje bij met een passend geel hemdje eronder. 'Klaar', zei ze. En toen ze papa's verbaasde gezicht zag, vervolgde ze: 'Dat had je niet gedacht, dat ik zo supersnel was?'

Het was een uur rijden, maar vandaag deden ze er wat langer over omdat ze in een file terechtkwamen. 'Is oom Bob vandaag jarig?' vroeg Eline.

Papa schudde zijn hoofd. 'Nee, er is niemand jarig. Linda vroeg of we kwamen eten, niets bijzonders.'

Was er echt niets bijzonders? vroeg Eline zich af tijdens het etentje. Tante Linda deed zo anders dan anders. Ze had pretlichtjes in haar ogen en er lag een geheimzinnige glimlach om haar mond. Zo te zien zat oom Bob ook in het complot. Hij keek zo

veelbetekenend naar zijn vrouw. Zelfs papa begon wat te vermoeden. 'Is er iets?' vroeg hij toen ze klaar waren met eten.

Linda stond op en liep de kamer uit, nog steeds met die glimlach op haar gezicht. Ze kwam terug met een pakje en een envelop. Het pakje gaf ze aan Eline, de envelop legde ze naast het bord van papa neer. Voor Maurice en Eline, stond erop geschreven.

'Je maakt het wel spannend', zei papa tegen zijn zus. Eline peuterde de plakbandjes los. Er zat een wit T-shirt in het pakje. Op de voorkant stond een vliegend lieveheersbeestje met een heleboel krulletjes erachter. 'Ach, wat lief, heb je dat zelf ontworpen?' vroeg Eline aan haar tante.

Linda knikte. 'Je hebt mijn tekst nog niet gelezen.' De krulletjes bestonden uit een lange sliert van lettertjes in rood, groen en zwart. Nietsvermoedend ontcijferde Eline de tekst. 'Hoera, ik krijg een nichtje...' Ze knipperde met haar ogen. 'Een nichtje? Bedoel je... bedoel je dat je een baby krijgt?' Ze sprong op en omhelsde haar tante. 'Een baby... O, wat fijn, een meisje nog wel...'

'En ik dan?' sputterde oom Bob. 'Ik krijg ook een baby.'

'Dan word ik oom', lachte papa.

Iedereen feliciteerde iedereen. Toen zei papa: 'Eline, we moeten de envelop nog openmaken.' In de envelop zat een kaart en op de kaart was een foto geplakt: een echo van de baby die nog nietsvermoedend in Linda's buik rondzwom. Eline keek en keek... Ze zag geen baby. Dit leek meer een vlekkerige foto van een

maanlandschap. Hulpzoekend keek ze haar tante aan. 'Kijk,' wees Linda, 'dit is het hoofdje en hier zie je de rug en de opgetrokken beentjes.'

Opeens zag Eline het ook. 'Ach, wat lief! Wat een wonder dat ik haar nu al kan zien.' Tante Linda's ogen werden er vochtig van. En zelf werd Eline er sprakeloos van. Opnieuw hield ze het shirt omhoog om de tekst nog eens te lezen. Linda had het speciaal voor haar gemaakt. Ik zal het voor altijd bewaren, dacht Eline. En die foto lijsten we in.

Maar er kwamen nog meer foto's. Het kindje groeide en groeide... Dat kon je wel zien aan de buik van tante Linda.

In de herfstvakantie mocht Eline een paar dagen bij haar tante gaan logeren. Papa bracht haar. 'Wat kijk je somber?' vroeg Linda, toen hij weg was. 'Is er iets? Je hebt toch geen heimwee?'

Eline schudde snel haar hoofd. 'Nee, er is niets. Ik dacht alleen dat ik mijn kamer nu wel zal kwijtraken als de baby komt.'

'Waarom?' vroeg Linda verbaasd.

'De baby moet toch ergens slapen?' zei Eline.

'Kom eens mee kijken', zei Linda. 'We hebben hard gewerkt.'

Eline liep achter haar tante een paar meter kleine

‘Ach, wat mooi’, verzuchtte Eline. ‘Zo knus.’

Aarzelend liep ze de kamer binnen. ‘Wat grappig, al die lieveheersbeestjes op een rijtje.’ Maar ze liepen niet allemaal achter elkaar. Af en toe zat er een tussen die de vleugels had uitgeslagen en boven de anderen vloog.

‘Lieveheersbeestjes brengen geluk’, legde haar tante uit. Ze liet Eline de kast met babykleertjes zien.

Vertederd keken ze naar de piepkleine shirtjes en warme truitjes. Wat lief, dacht Eline. Later, als ik groot ben, wil ik dit ook.

Trots liet Linda de allerlaatste echo zien. ‘Zie je ons duimelotje? Ze heeft haar duimpje in haar mond. Is dat niet schattig?’

Eline knikte. Ze kon er maar niet genoeg van krijgen. Alleen duurde het zo lang. Ze begon ongeduldig te worden en wilde haar nichtje eindelijk wel eens in het echt zien. ‘Hoelang duurt het nog voor ze geboren wordt?’ vroeg ze.

‘Over vier weken is ze er, als alles goed gaat’, antwoordde haar tante.

‘Hebben jullie al een naam bedacht?’ vroeg Eline. Ze schrok er zelf van. ‘Je hoeft het niet te verklappen, als je dat niet wilt’, zei ze snel.

‘We hebben een naam’, zei Linda. ‘We willen die nog even geheimhouden, maar jij mag het weten. We noemen haar Felice en dat betekent: geluk.’

Met zo’n mooie naam en met een kamer vol geluksbrengers moest het kindje wel heel gelukkig worden, vond Eline.

11-10-77

Nog vier weken min twee dagen, dacht Eline toen ze weer thuis was. Het werd tijd om een cadeau te kopen. Ze had geld gespaard, maar nog geen idee wat ze voor haar kleine nichtje zou kopen. Heel alleen vertrok ze naar de stad. Ze nam met opzet geen vriendinnen mee, want ze wilde zelf een keuze maken. Het was tenslotte haar nichtje. Maar wat was het moeilijk om iets speciaals te vinden. Er waren schattige knuffelbeertjes, lieve babyslofjes, stoere shirts en warme mutsjes. Er waren boekjes, rammelaars en knuffeldoekjes. Er was zoveel... Help! dacht Eline. Ik weet het echt niet meer. Ze kon maar beter naar huis teruggaan en er thuis nog eens rustig over nadenken.

En toen, in het voorbijgaan, zag ze een klein koffertje in een etalage staan. Een koffertje met een lieveheersbeestje erop. Als dat geen geluk bracht... Ze liep de winkel binnen en keek nog even rond. Zo ontdekte ze twee houten, ronde doosjes met op allebei een lieveheersbeestje. Op het ene doosje stond in fijne krulletters geschreven: *mijn eerste tandjes*. En op het andere stond: *mijn eerste haartjes*. Hoe langer ze keek, hoe meer ze zag. Opeens wist ze wat ze haar kleine nichtje zou geven: een koffertje geluk! Die avond liet ze vol trots aan papa zien wat ze had gekocht.

‘Een koffertje met een lieveheersbeestje’, knikte papa goedkeurend.

Maar Eline schudde haar hoofd. ‘Dit is een koffertje vol met geluk’, zei ze. ‘Kijk maar.’ Ze klikte de sluiting open en liet de twee kleine doosjes zien.

Opnieuw knikte papa instemmend. 'Mooi.' Maar Eline was nog niet klaar. Ze haalde een rompertje tevoorschijn, het was wit met een lieveheersbeestje erop. Ook had ze een mutsje en warme slofjes gekocht, alles roze met een rood lieveheersbeestje erop. 'En dan heb je mijn cadeaupapier nog niet gezien', lachte Eline. 'Laat me raden', zei papa. 'Het is papier met lieveheersbeestjes erop.' Eline schrok ervan. 'Vind je het te veel met al die beestjes? Heb ik overdreven?' 'Te veel?' Papa schudde zijn hoofd. 'Van geluk krijg je nooit genoeg.'

